

[Aksel Larsen.]

skal gå tabt ved valget? Hvorfor skulle vælgerne svigte? Og man har givet det svar: det kan kun ske, fordi man har haft en politik, der ikke stemte overens med de to partiers programmer. Eller, som det også blev sagt, jeg tror, det var af hr. Kai Moltke: arbejderflertallets reformer har ikke haft bærekraft nok til, at de kan tåle at prøves ved et valg.

Denne forklaring duer jo ikke. Det, der er sagen, det er, at arbejderbevægelsen erobrede i november i fjor for første gang flertallet i det danske folketing. Dermed var skabt mulighederne for en reformpolitik af en anden art end tidligere. Disse muligheder blev yderligere intensiveret ved det samarbejde, der blev etableret imellem arbejderbevægelsens to partier her i tinget. Vi fik vor aftale, vi ordnede aftalen om skatteforliget, om skattereformen, vi traf foreløbige aftaler om andre reformer, og hele dette arbejdes resultat kan naturligvis ikke bedømmes af vælgerne, medens man kun lige er begyndt på det, man må dog noget længere frem. Derfor tænkte vi: efter-som skattereformen tager 3 år at praktisere, ja, så må vi regne med, at dette samarbejde skal holde valgperioden ud; derpå kan vælgerne bedømme: var det godt, eller var det dårligt? Så er det rimeligt, de bliver kaldt til valgurnerne og afsiger deres dom.

Men vi ved jo udmærket vel, hvem der har ømtrent et pressemonopol her i landet; vi ved udmærket vel, hvilken agitation der kan drives i befolkningen på basis af visse foreløbige resultater, og når så den agitation får en helhjertet hjælp af nogle af SF's egne, som får travlt med at rende rundt og fortælle, at det var vel nok ad Pommern til, at vi stemte for moms, det er noget af det mest afskyelige, der er gjort i Danmark, og det viser, at SF er et værre forbrøderparti — når nogle af vore egne går rundt og driver den agitation, ja, så skal det naturligvis nok hjælpe. Nej, hvis man fik lov til at gå videre ad den reformernes vej, der er indledt, så var der ingen grund til at nære frygt for et valg.

Men det er heller ikke givet, at man behøver at nære frygt for et valg nu. Det viste sig efter valget i 1966, at socialdemokratiet måtte vælge side og en anden side end tidligere, og det er det, der ophidser så meget.

Det viste sig, at vi kunne indlede et samarbejde, som havde al udsigt til at kunne holde i en lang periode. Det er ganske klart, at valg i utide, det er i hvert fald noget, som mildt sagt skaber usikkerhed. Men som sagt — og jeg har sagt det før — det betyder ikke, at det valg, der jo nu antagelig kommer i januar, så ubetinget skal give borgerligt flertal, og jeg har mine meget stærke tvivl.

Jeg tror, der er særdeles gode muligheder for, at vi, trods alt hvad der er sket i socialistisk folkeparti, kan bevare arbejderflertallet. Vælgerne i almindelighed, arbejder vælgerne i særdeleshed, er modne nok til at fatte situationens nødvendighed, dens muligheder og dens farer. De ved, at devalueringen var uundgåelig, og at den var rigtig. De ved, at følgefóranstaltninger er nødvendige. Og de, der stemmer for dette — ja, hvis vi kunne få flertal for det, så er jeg ikke i tvivl om, at så ville man forøge befolkningens tillid til arbejderflertallet og til regeringen — men i hvert fald de, der her har en politik i denne situation, modsat dem, der ingen politik har, de har nu ikke så ringe chancer ved det valg, der formodentlig kommer, efter hvilket valg der så kan udformes den langsigtede økonomiske politik til gavn for erhvervslivet og beskæftigelsen, som dette land trænger til.

For mine synders skyld er jeg vel nødt til at komme med nogle bemærkninger til noget af det, mine nuværende gruppefæller eller nogle af dem har sagt her; det skal ikke blive så meget.

Man har sagt: af principielle grunde og på grund af vor idealisme, og fordi vi ikke under nogen omstændigheder kan tænke os, at der nogen sinde må pilles ved indgåede overenskomster, så må vi stemme imod dette her. Jeg synes, det er stærkt, at det siges af de samme, som forleden dag gik til regeringen og sagde: I må gerne tage dyrtidsportionen med vore stemmer, hvis I blot vil give os en lovgivning om mindsteløn og om ligeløn! Jeg har før sagt, at jeg tror, jeg er enig med hr. Thomas Nielsen fra Landsorganisationen om, at det er noget, man hellere skal overlade til fagbevægelsen at ordne i et land med en så stærk fagbevægelse som Danmark, at det i hvert fald er så komplicerede problemer, så man slet ikke på 24 eller 48 timer kan beslutte sig